

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Henrici || Svsonis Viri Sanctita-||te, Ervditione Et
Mi-||racvlis Clari, Opera**

Seuse, Heinrich

Coloniae, 1615

Vt afflictiones cum laude & gratiarum actione in Deum sint referendæ.
Capvt XXXIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38029

nem me conuerto. Cumq; hæc atque eius generis pluraque alia intra seipsum blandè suauiterque locutus esset, raptus est extra sese, & antedicta cœpit laborare debilitate. Existimante autem & eo ipso, & alijs ipsum è viuis excessurum, redijt ad sese, corque exanime vitalem resumpsit spiritum, & membra ægrè affecta, sunt sanitati reddita, & pristinas recepit vires.

Ut afflictiones cum laude & gratiarum actione in Deum sint referendæ.

CAPVT XXXIII.

Qvodam tempore cum Minister afflictus diurnas suas concertationes alta mente perpenderet ac commemoraret, atque in iisdem occulta Dei stupendâq; indicia attenderet, conuertit sese ad Deum intimo cum gemitu, aitque: Externæ istæ cruces & afflictiones domine forinsecus non aliud videntur, quàm acutæ vepres & spinæ, ipsam carnem & ossa configentes. Quamobrem pijsime domine fructus aliquis suavis saluciferæ cuiusdam institutionis ex his asperis sentib. emanet, obsecro quo nos miseri tanto moderatius aduersa feramus, crucesque nostras in Dei laudem tanto melius referre sciamus. Postquam ille diu satis à Deo ser. id hæc petijisset, quandoq; intra seipsum & supra sese raptus fuit, sensibusq; destitutus corporeis, audiuit dominū isthęc verba suauiter ipsi pronunciantē: Equidē in præsentiarū excellētissimam vitæ meæ præstantiā ac dignitatem tibi patefaciam, reddamq; te certiore,

tiorem, vt homo afflictus, ea quæ patitur, cum
 laude in DEVM refundere debeat. Hæc vbi ille
 audiuit, animo totus liquefactus, sub illo me-
 tis excessu præ immensa quadam cordis abun-
 dantia, animæ suæ brachia in vastissimos caeli
 terræq; fines extendit, gratias agens Deo cum
 intimo ac ineffabili cordis affectu & desiderio
 in hunc modum: Hactenus quidem mi Domi-
 ne in scriptis meis te laudaui, te celebraui, te
 extuli, commemorando & adhibendo in tuum
 preconium, quicquid in creaturis omnibus
 secundum & plausibile esse queat. At nunc in no-
 uam quandam, compellor prorumpere me-
 diam & encomium hauquaquam vstratum
 quod nec ego ipse antehac compertum habui
 nisi quod nunc demum in afflictionibus illis
 didici: idq; eiusmodi est: Toris animi visceri-
 bus medullitus concupisco, vt cruce & mor-
 tis omnes quascunque ipse perpeffus sum, &
 que quorumlibet aliorum dolores & angores,
 vulnerum omnium acerbitates, ægrotorum
 omnium cruciatus, mœrentium quorumlibet
 que gemitus, plorantium lachrymæ, oppres-
 sorum contemptus & contumeliæ, viduarum
 pupillorum omnis opis expertium penuriam
 pauperum ac esurientium arida fames & sitis,
 martyrum cunctorum profusus sanguis, con-
 tinuum adhuc ætate florida vigentium propriam
 voluntatis abnegatio, quorumlibet Dei am-
 corum aspera, & rigida exercitia, occultæ
 & manifestæ afflictiones & dolores om-
 nes, quos vel ego, vel quiuis vnquam miser
 calamitosus homo sustinuerit in corpore, &
 facultatibus, in honore, in prosperis & aduer-
 sis.

OIV
 45

sis, & quicquid demum ad vltimum vsq; diem
 quisquam vnquam perpeffurus est, vt ea, in-
 quam, omnia in tui Deus Pater laudem cedant
 sempiternam, & pro nobis patienti vnigenito
 filio tuo honori sint & gloria in secula seculo-
 rum. Adhæc miser ego seruus tuus, afflictorum
 omnium, qui fortassis crucibus suis rectè vti
 non nouerunt, te patienti & grato animo lau-
 dando, vices fideliter implere appeto, atque il-
 lorum perpeffiones & molestias ipsorum loco
 in tui laudem refero, quocumque demum illi
 passi sint modo, easdemq; eorum vice tibi of-
 fero in vnigeniti dirè perpeffi filij tui laudem
 perennem, ipsorumq; afflictorum hominum
 consolationem, siue etiamnum præsens secu-
 lum eos in carne retineat, siue iam futurū exu-
 tos corpore susceperit. Quæso miseri & afflicti
 omnes, qui vna mecum cruces patimini, ocu-
 los auresq; in me conijcite, & dicta mea atten-
 tius auscultate. Decet nimirum gaudio & con-
 solatione affici nos, quamuis afflictos, cõtem-
 platione dignissimi capitis ac Domini nostri
 Iesu Christi, qui prior cruces multiuarias ex-
 pertus est, aded vt in terris degens, nullum vn-
 quam lætum diem duxerit. Certè si in humili
 & vili quadam familia non nisi vnus esset ho-
 mo opulentus, tota illa cognatio haud dubiè
 eo nomine sibi gratularetur. O I E S V pijsime,
 præclarissimum caput omnium nostrum cru-
 ce laborantium, esto nobis propitius, atque v-
 bi ex humana fragilitate in qualibet afflictio-
 ne à vera patientia deficimus, tu id apud patrē
 cælestem sarcias perficiasque. Memento domi-
 ne, vt quandoque vni ex famulis tuis in ipsa

Na sua

sua aduersitate propemodum desperante
 tuleris, dicens ei: Bono sis animo fili: me respice.
 En ego ipse & clarissimis fui ortus natalibus
 & tamen inops & pauper vir in hoc mundo
 mul & tenerimus etiam & miserrimus: ex sum-
 mis tui gaudijs editus, ac nihilominus totum
 me dolor & crux obsederat. Agedum igitur
 quotquot sumus summi illius Imperatoris
 strenui milites, nequaquam animis fragamus
 quotquot præclarissimum illum ducem sequi-
 mur, pectus virile sumamus, nec inuiti fieri-
 mus post illum crucem nostram. Enim uero
 nulla alia esset afflictionis utilitas, quam quod
 speculo illi lucidissimo Domino Iesu Christo
 tanto efficiamur similiore, quanto eum uerius
 sectamur, esset ea profectò magna satis. Ego-
 dem sic mihi persuadeo, etiamsi idem post hanc
 vitam esset præmium daturus Deus patienti-
 bus & non patientibus aduersa, adhuc tamen
 meritò potius crucem nos pati uelle debet
 tantum illius similitudinis obtinendæ causa.
 Amans namque, suo se conformat adiungit
 dilecto ubicumque potest. Sed qua ratione
 tentare aut appetere audemus Iesu rex inuicibilis-
 sime, ut patiendo tibi conformes & assimilabiles
 efficiamur? O quantum interest inter afflictio-
 nes tuas & nostras. Tu solus es Domine, qui
 grauissimè passus es, & tamen nullam unquam
 crucem commeruisti. Quis uero gloriari de illa
 possit alius, nullam se unquam meruisse afflic-
 tionem? Nam etsi una ex parte præter meri-
 tum patiarur, ex alia tamen habet unde affligi
 dignus sit. Itaque omnes nos quicumque unquam
 afflictiones perpepsi sumus, in amplissimum
 orbem

Afflictionum
 Quanta uti-
 litas.

Multum in-
 ter nostras
 Seruatorisq;
 nostri crucis
 interesse.

orbem vndique confedemus, & te suavissimū
amicum nostrum in ipsa media afflictorum o-
mnia corona vel circulo collocamus, arentes-
que venas nostras præ ingenti desiderio erga te
omnis gratiæ vitalem fontem latè expandi-
mus. Solet autem humus præ ariditate vel ma-
ximè scissa vbertim fusos imbres copiosius ex-
cipere. Ita etiam nos fragiles multisque culpis
obnoxij, quanto maiori tibi debito obstricti
tenemur, tanto magis dilatatis ac hiantibus a-
nimis & cordibus te intra nos complectimur,
& quemadmodum tu ipse sacro ore testatus es,
vel inuitis omnibus volumus ex largiter ma-
nantibus vulneribus tuis ablui, atque modis
omnibus ab omni culpa & reatu penitus expia-
ri: vnde & tibi perennis laus honorq; ex no-
his refertur, nosque ex te gratiam consequi-
mur. Ista namque efficacissima virtute pre-
ciosi sanguinis tui omnis nostra dissimilitu-
do aboletur. Posteaquam Minister Sapien-
tiæ diu satis ita quietus resedisset, donec in
intimis animæ eius penetralibus cuncta hæc
seruò admodum reuelata essent, deindè surre-
xit lætus & alacer, egitque gratias Deo pro hac
præstita sibi gratia.

*Ut Deus afflictos in hoc seculo in ipso eorum afflictionibus
recreet & consoletur.*

CAPVT XXXIV.

Quadã Paschalis solennitatis die Minister
Sapientiæ iucundo erat animo. Sedes igitur
pro suo more eo in loco, vbi quietè
Nn 2 paulif.